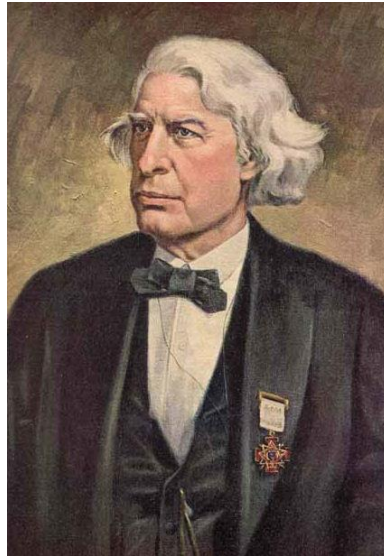

READING MASONS AND MASONS WHO DO NOT READ

(Αγγλικό κείμενο και μετάφραση)

by Albert G. Mackey 33rd Degree

I SUPPOSE THERE are more Masons who are ignorant of all the principles of Freemasonry than there are men of any other class who are chargeable with the like ignorance of their own profession. There is not a watchmaker who does not know something about the elements of horology, nor is there a blacksmith who is altogether unacquainted with the properties of red-hot iron. Ascending to the higher walks of science, we would be much astonished to meet with a lawyer who was ignorant of the elements of jurisprudence, or a physician who had never read a treatise on pathology, or a clergyman who knew nothing whatever of theology. Nevertheless, nothing is more common than to encounter Freemasons who are in utter darkness as to every thing that relates to Freemasonry. They are ignorant of its history -- they know not whether it is a mushroom production of today, or whether it goes back to remote ages for its origin. They have no comprehension of the esoteric meaning of its symbols or its ceremonies, and are hardly at home in its modes of recognition. And yet nothing is more common than to find such socialists in the possession of high degrees and sometimes honored with elevated affairs in the Order, present at the meetings of lodges and chapters, intermeddling with the proceedings, taking an active part in all discussions and pertinaciously maintaining heterodox opinions in opposition to the judgment of brethren of far greater knowledge.

Why, it may well be asked, should such things be? Why, in Masonry alone, should there be so much ignorance and so much presumption? If I ask a cobbler to make me a pair of boots, he tells me that he only mends and patches, and that he has not learned the higher branches of his craft, and then he honestly declines the offered

job. If I request a watchmaker to construct a mainspring for my chronometer, he answers that he cannot do it, that he has never learned how to make mainsprings, which belongs to a higher branch of the business, but that if I will bring him a spring ready made, he will insert it in my timepiece, because that he knows how to do. If I go to an artist with an order to paint me an historical picture, he will tell me that it is beyond his capacity, that he has never studied nor practiced the composition of details, but has confined himself to the painting of portraits. Were he dishonest and presumptuous he would take my order and instead of a picture give me a daub.

It is the Freemason alone who wants this modesty. He is too apt to think that the obligation not only makes him a Mason, but a learned Mason at the same time. He too often imagines that the mystical ceremonies which induct him into the Order are all that are necessary to make him cognizant of its principles. There are some Christian sects who believe that the water of baptism at once washes away all sin, past and prospective. So there are some Masons who think that the mere act of initiation is at once followed by an influx of all Masonic knowledge. They need no further study or research. All that they require to know has already been received by a sort of intuitive process.

The great body of Masons may be divided into three classes. The first consists of those who made their application for initiation not from a desire for knowledge, but from some accidental motive, not always honorable. Such men have been led to seek reception either because it was likely, in their opinion, to facilitate their business operations, or to advance their political prospects, or in some other way to personally benefit them. In the commencement of a war, hundreds flock to the lodges in the hope of obtaining the "mystic sign," which will be of service in the hour of danger. Their object having been attained, or having failed to attain it, these men become indifferent and, in time, fall into the rank of the non-affiliates. Of such Masons there is no hope. They are dead trees having no promise of fruit. Let them pass as utterly worthless, and incapable of improvement.

THERE IS A second class consisting of men who are the moral and Masonic antipodes of the first. These make their application for admission, being prompted, as the ritual requires, "by a favorable opinion conceived of the Institution, and a desire of knowledge." As soon as they are initiated, they see in the ceremonies through which they have passed, a philosophical meaning worthy of the trouble of inquiry. They devote themselves to this inquiry. They obtain Masonic books, they read Masonic periodicals, and they converse with well-informed brethren. They make themselves acquainted with the history of the Association. They investigate its origin and its ultimate design. They explore the hidden sense of its symbols and they acquire the interpretation. Such Masons are always useful and honorable members of the Order, and very frequently they become its shining lights. Their lamp burns for the enlightenment of others, and to them the Institution is indebted for whatever of an elevated position it has attained. For them, this article is not written.

But between these two classes, just described, there is an intermediate one; not so bad as the first, but far below the second, which, unfortunately, comprises the body of the Fraternity.

THIS THIRD CLASS consists of Masons who joined the Society with unobjectionable motives, and with, perhaps the best intentions. But they have failed to carry these intentions into effect. They have made a grievous mistake. They have supposed that initiation was all that was requisite to make them Masons, and that any further study was entirely unnecessary. Hence, they never read a Masonic book. Bring to their notice the productions of the most celebrated Masonic authors, and their remark is that they have no time to read-the claims of business are overwhelming. Show them a Masonic journal of recognized reputation, and ask them to subscribe. Their answer is, that they cannot afford it, the times are hard and money is scarce. And yet, there is no want of Masonic ambition in many of these men.

But their ambition is not in the right direction. They have no thirst for knowledge, but they have a very great thirst for office or for degrees. They cannot afford money or time for the purchase or perusal of Masonic books, but they have enough of both to expend on the acquisition of Masonic degrees.

It is astonishing with what avidity some Masons who do not understand the simplest rudiments of their art, and who have utterly failed to comprehend the scope and meaning of primary, symbolic Masonry, grasp at the empty honors of the high degrees. The Master Mason who knows very little, if anything, of the Apprentice's degree longs to be a Knight Templar. He knows nothing, and never expects to know anything, of the history of Templarism, or how and why these old crusaders became incorporated with the Masonic brotherhood. The height of his ambition is to wear the Templar cross upon his breast. If he has entered the Scottish Rite, the Lodge of Perfection will not content him, although it supplies material for months of study. He would fain rise higher in the scale of rank, and if by persevering efforts he can attain the summit of the Rite and be invested with the Thirty- third degree, little cares he for any knowledge of the organization of the Rite or the sublime lessons that it teaches. He has reached the height of his ambition and is permitted to wear the double- headed eagle.

SUCH MASONS are distinguished not by the amount of knowledge that they possess, but by the number of the jewels that they wear. They will give fifty dollars for a decoration, but not fifty cents for a book.

These men do great injury to Masonry. They have been called its drones. But they are more than that. They are the wasps, the deadly enemy of the industrious bees. They set a bad example to the younger Masons - they discourage the growth of Masonic literature - they drive intellectual men, who would be willing to cultivate Masonic science, into other fields of labor - they depress the energies of our writers - and they debase the character of Speculative Masonry as a branch of mental and moral philosophy. When outsiders see men holding high rank and office in the Order

who are almost as ignorant as themselves of the principles of Freemasonry, and who, if asked, would say they looked upon it only as a social institution, these outsiders very naturally conclude that there cannot be anything of great value in a system whose highest positions are held by men who profess to have no knowledge of its higher development.

IT MUST NOT be supposed that every Mason is expected to be a learned Mason, or that every man who is initiated is required to devote himself to the study of Masonic science and literature. Such an expectation would be foolish and unreasonable. All men are not equally competent to grasp and retain the same amount of knowledge. Order, says Pope -

Order is heaven's first law and this confest, Some are, and must be, greater than the rest, More rich, more wise.

All that I contend for is, that when a candidate enters the fold of Masonry he should feel that there is something in it better than its mere grips and signs, and that he should endeavor with all his ability to attain some knowledge of that better thing. He should not seek advancement to higher degrees until he knew something of the lower, nor grasp at office, unless he had previously fulfilled with some reputation for Masonic knowledge, the duties of a private station. I once knew a brother whose greed for office led him to pass through all the grades from Warden of his lodge to Grand Master of the jurisdiction, and who during that whole period had never read a Masonic book nor attempted to comprehend the meaning of a single symbol. For the year of his Mastership he always found it convenient to have an excuse for absence from the lodge on the nights when degrees were to be conferred. Yet, by his personal and social influences, he had succeeded in elevating himself in rank above all those who were above him in Masonic knowledge. They were really far above him, for they all knew something, and he knew nothing. Had he remained in the background, none could have complained. But, being where he was, and seeking himself the position, he had no right to be ignorant. It was his presumption that constituted his offense.

A more striking example is the following: A few years ago while editing a Masonic periodical, I received a letter from the Grand Lecturer of a certain Grand Lodge who had been a subscriber, but who desired to discontinue his subscription. In assigning his reason, he said (a copy of the letter is now before me), "although the work contains much valuable information, I shall have no time to read, as I shall devote the whole of the present year to teaching." I cannot but imagine what a teacher such a man must have been, and what pupils he must have instructed.

THIS ARTICLE is longer than I intended it to be. But I feel the importance of the subject. There are in the United States more than four hundred thousand affiliated Masons. How many of these are readers? One-half - or even one-tenth? If only one-fourth of the men who are in the Order would read a little about it, and not depend for all they know of it on their visits to their lodges, they would entertain more

elevated notions of its character. Through their sympathy scholars would be encouraged to discuss its principles and to give to the public the results of their thoughts, and good Masonic magazines would enjoy a prosperous existence.

NOW, BECAUSE there are so few Masons that read, Masonic books hardly do more than pay the publishers the expense of printing, while the authors get nothing; and Masonic journals are being year after year carried off into the literary Acaldama, where the corpses of defunct periodicals are deposited; and, worst of all, Masonry endures depressing blows.

The Mason who reads, however little, be it only the pages of the monthly magazine to which he subscribes, will entertain higher views of the Institution and enjoy new delights in the possession of these views. The Masons who do not read will know nothing of the interior beauties of Speculative Masonry, but will be content to suppose it to be something like Odd Fellowship, or the Order of the Knights of Pythias - only, perhaps, a little older. Such a Mason must be an indifferent one. He has laid no foundation for zeal.

If this indifference, instead of being checked, becomes more widely spread, the result is too apparent. Freemasonry must step down from the elevated position which she has been struggling, through the efforts of her scholars, to maintain, and our lodges, instead of becoming resorts for speculative and philosophical thought, will deteriorate into social clubs or mere benefit societies. With so many rivals in that field, her struggle for a prosperous life will be a hard one.

The ultimate success of Masonry depends on the intelligence of her disciples.

*This essay was first published in 1875, and is reprinted from The Master Mason (October 1924 issue).

ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΠΟΥ ΜΕΛΕΤΟΥΝ ΚΑΙ ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΕΛΕΤΟΥΝ

Albert G. Mackey : Δημοσιεύτηκε το 1875

Αναδημοσιεύθηκε στο " The Master Mason" τον Οκτώβριο τού 1924
(ελεύθερη μετάφραση)

Υποθέτω ότι οι Τέκτονες, που έχουν παντελή άγνοια των αρχών τού Ελευθεροτεκτονισμού, είναι περισσότεροι από τα μέλη οιασδήποτε άλλης συντεχνίας, που έχουν άγνοια τού επαγγέλματος που μετέρχονται. Δεν υπάρχει ούτε ωρολογοποιός που να μη γνωρίζει κάτι από τα στοιχεία τής ωρολογοποιίας, ούτε σιδεράς που να έχει ολοσχερή άγνοια για τις ιδιότητες που έχει το πυρακτωμένο σίδηρο. Ανερχόμενοι τα υψηλότερα κλιμάκια τής επιστήμης θα ξαφνιαζόμαστε αν συναντούσαμε κάποιο δικηγόρο ολωσδιόλου αδαή περί των στοιχείων τής νομικής επιστήμης, ή ένα γιατρό που να μην έχει ποτέ του μελετήσει κάποια πραγματεία περί παθολογίας, ή ακόμη ένα ιερωμένο, που να μη γνωρίζει τίποτα περί θεολογίας.

Εν τούτοις, δεν υπάρχει τίποτα πιο συνηθισμένο από το να συναντάς Ελευθεροτέκτονες που να βρίσκονται σε απόλυτο σκοτάδι για οτιδήποτε σχετίζεται με τον Ελευθεροτεκτονισμό. Να είναι αδαείς περί την ιστορία του. Να μη γνωρίζουν εάν είναι κάτι που ξεφύτρωσε σαν μανιτάρι σήμερα, ή ανάγεται στην απόμακρη εποχή της δημιουργίας. Να μη έχουν αποκτήσει αντίληψη της εσωτερικής σημασίας των συμβόλων του ή των τελετουργιών του, ενώ με δυσκολία θα μπορούσε να πει κανείς ότι γνωρίζουν τους τρόπους αναγνώρισης. Και εκτός αυτού, δεν υπάρχει τίποτα πιο συνηθισμένο από το να συναντά κανείς τόσα υψηλόβαθμα μέλη και ορισμένες φορές μάλιστα τιμημένα με ανώτατα αξιώματα της Αδελφότητας, που να παρευρίσκονται στις συνεδρίες των Στοών και των Περισυλιών, να ανακατεύονται στα δρώμενα, να λαμβάνουν ενεργό ρόλο σε όλες τις συζητήσεις και να υποστηρίζουν επίμονα ετερόδοξες αντιλήψεις αντίθετες προς την κρίση αδελφών με γνώση κατά πολύ περισσότερη.

Γιατί, θα ρωτούσε κανείς, συμβαίνουν πράγματα σαν και αυτά ; Γιατί μόνο στον Ελευθεροτεκτονισμό επικρατεί άραγε τόσο πολλή άγνοια και τόσο πολλή αυθαιρεσία ; Εάν ζητούσα από κάποιον μπαλωματή να μου φτιάξει ένα ζευγάρι μπότες, θα μου έλεγε ότι ξέρει να κάνει μόνο επιδιορθώσεις και μπαλώματα και ότι δεν έχει μάθει τους ανώτερους κλάδους της τέχνης του και για το λόγο αυτόν θα αρνείτο ευγενικά να αναλάβει την δουλειά που του ανέθετα. Εάν ζητούσα από κάποιον ωρολογά να μου κατασκευάσει ένα ελατήριο για το χρονόμετρό μου, θα μου απαντούσε ότι δεν μπορεί να το κάνει επειδή δεν έμαθε ποτέ του να κατασκευάζει ελατήρια, κάτι που ανήκει σε κάποιο υψηλότερο επίπεδο του επαγγέλματος του. Αν, όμως, του πήγαινα ένα έτοιμο ελατήριο, θα το τοποθετούσε στο ρολόι μου επειδή αυτό γνωρίζει πώς να το κάνει. Εάν πήγαινα σε κάποιο πορτορετίστα και του ζητούσα να μου ζωγραφίσει ένα ιστορικό πίνακα, θα μου απαντούσε ότι κάτι τέτοιο είναι πέραν των δυνατοτήτων του, ότι δεν σπούδασε ή ασχολήθηκε ποτέ με την απεικόνιση των λεπτομερειών, αλλά ότι περιορίσθηκε στο να ζωγραφίζει προσωπογραφίες. Εάν όμως ήταν άτιμος και υπερόπτης θα έπαιρνε την δουλειά και αντί για πίνακα θα μου έδινε μια κακοτεχνία. Μόνο ο Τέκτων είναι εκείνος που επιθυμεί να ζει με την μετριότητα αυτή. Ρέπει στο να πιστεύει ότι η υπόσχεση του τον κάνει όχι μόνον Τέκτονα, αλλά και εν ταυτώ περισπούδαστο Τέκτονα. Πολύ συχνά φαντάζεται ότι οι μυστικιστικές τελετουργίες που τον εισαγάγουν στην Αδελφότητα είναι όλο εκείνο που χρειάζεται προκειμένου να καταστεί γνώστης των αρχών της. Υπάρχουν κάποιες Χριστιανικές αιρέσεις που πιστεύουν ότι το νερό της βάπτισης εξαλείφει με μιας όλες τις αμαρτίες, τόνον του παρελθόντος όσο και του μέλλοντος. Έτσι, ακριβώς υπάρχουν και κάποιοι Τέκτονες, που πιστεύουν ότι η πράξη και μόνο της Μύησης ακολουθείται με μιας από την εισροή όλης της τεκτονικής γνώσης. Περαιτέρω μελέτη ή έρευνα δεν απαιτούνται. Όλα όσα οφείλουν να γνωρίζουν τα έχουν ήδη λάβει μέσω κάποιας μορφής διαισθητικής διεργασίας.

Το μεγάλο σώμα των Τεκτόνων είναι δυνατόν να διακριθεί σε τρεις κατηγορίες.

Η πρώτη αποτελείται από εκείνους που υπέβαλαν αίτηση προς εισδοχή όχι από επιθυμία για γνώση, αλλ' από κάποιο άλλο κίνητρο ορμώμενοι, και όχι πάντα έντιμο. Οι άνθρωποι αυτοί οδηγήθηκαν στο να ζητήσουν την εισδοχή τους, είτε επειδή θα ήταν έτσι δυνατό, κατά την γνώμη τους, να διευκολύνουν την εργασία τους, είτε για να προωθήσουν τις πολιτικές τους επιδιώξεις, είτε για να αποκομίζουν προσωπικό όφελος με κάποιο άλλο τρόπο. Στην αρχή κάθε πολέμου συρρέουν στις Στοές κατά εκατοντάδες με την ελπίδα να μάθουν το «μυστικό σημείο», που θα τους βοηθήσει την ώρα τού κινδύνου. Είτε επιτύχει ο αντικειμενικός τους σκοπός, είτε όχι οι άνθρωποι αυτοί γίνονται με το χρόνο αδιάφοροι και μεταπίπτουν στην εν ύπνω κατάσταση. Για τους Τέκτονες αυτούς δεν υπάρχει ελπίδα.

Είναι δέντρα νεκρά χωρίς ελπίδα καρποφορίας.

Αφήστε τους να περάσουν ως ολοσχερώς ανάξιους και ανεπίδεκτους βελτίωσης.

Υπάρχει μια δεύτερη κατηγορία που αποτελείται από ανθρώπους που είναι ηθικοί και αντίθετοι και ευρίσκονται στον αντίποδα τών προηγούμενων.

Αυτοί υποβάλλουν την αίτηση εισδοχής τους με κίνητρο, όπως απαιτεί και το τυπικό, « την θετική τους αντίληψη για τον θεσμό και την επιθυμία να αποκτήσουν γνώση ». Ευθύς ως μνηθούν, αναγνωρίζουν στις τελετές στις οποίες συμμετέχουν κάποιο φιλοσοφικό νόημα, άξιο τού κόπου μιας συστηματικής έρευνας.

Αφιερώνουν τον εαυτόν τους στην έρευνα αυτή. Αγοράζουν Τεκτονικά βιβλία. Μελετούν τεκτονικά περιοδικά και συζητούν με πολύ ενημερωμένους αδελφούς. Γίνονται γνώστες τής ιστορίας τής Συντεχνίας. Ερευνούν την προέλευσή της - και την τελική της διαμόρφωση. Εξερευνούν το κρυμμένο μήνυμα τών συμβόλων της και αποκτούν γνώση τής ερμηνείας τους. Τέτοιοι τέκτονες είναι πάντα χρήσιμα και πολύτιμα μέλη τής Αδελφότητας και πολύ συχνά αναδεικνύονται σε απαστράπτοντες αστέρες της.

Ο λύχνος τους καίει για την διαφώτιση τών άλλων και προς αυτούς η Συντεχνία οφείλει τήν οποιαδήποτε μεγάλη φήμη που έχει αποκτήσει.

Το άρθρο αυτό δεν έχει γραφτεί γι' αυτούς.

Αλλά μεταξύ αυτών των δύο κατηγοριών, που μόλις περιγράψαμε, υπάρχει κάποια ενδιάμεση : όχι τόσο κακή όσο η πρώτη, αλλά πόρρω απέχουσα από την δεύτερη, η οποία, δυστυχώς, αποτελεί τον κύριο κορμό τής Αδελφότητας.

Η Τρίτη κατηγορία αποτελείται από Τέκτονες, που εισήλθαν στην Συντεχνία με κίνητρα στα οποία δεν ήταν δυνατόν να προβληθεί καμία αντίρρηση, και, ίσως, με τις καλύτερες προθέσεις. Όμως, απέτυχαν να αξιοποιήσουν αποτελεσματικά τις προθέσεις αυτές. Διέπραξαν ένα θλιβερό λάθος. Υπέθεσαν ότι η μύηση ήταν όλο όσο χρειαζόταν για να τους κάνει Τέκτονες και ότι κάθε περαιτέρω μελέτη ήταν ολωσδιόλου περιττή. Έτσι ουδέποτε άνοιξαν κάποιο Τεκτονικό βιβλίο. Αν τους θέσεις υπόψη τα πονήματα τών πλέον επιφανών Τεκτόνων συγγραφέων, θα παρατηρήσουν ότι δεν έχουν χρόνο να τα μελετήσουν - οι απαιτήσεις τής δουλειάς τους είναι εξουθενωτικές. Εάν τους δείξεις κάποιο Τεκτονικό Περιοδικό αναγνωρισμένου κύρους και τους ζητήσεις να εγγραφούν συνδρομητές, η απάντησή τους θα

είναι πως δεν είναι δυνατόν να αντιμετωπίσουν την δαπάνη, ότι οι καιροί είναι χαλεποί και ότι το χρήμα βγαίνει δύσκολα.

Και ακόμη δεν υφίσταται έλλειψη Τεκτονικής φιλοδοξίας σε πολλούς από τους ανθρώπους αυτούς. Η φιλοδοξία τους, όμως, αυτή είναι προς λάθος κατεύθυνση. Ενώ δεν διψούν για γνώση, διψούν πάρα πολύ είτε για αξιώματα είτε για βαθμούς. Δεν έχουν την δυνατότητα να δαπανήσουν για να αγοράσουν Τεκτονικά βιβλία, αλλά τους περισσεύουν για την απόκτηση Τεκτονικών βαθμών. Έκπληξη προκαλεί η απληστία με την οποία ορισμένοι Τέκτονες, που δεν κατέχουν ούτε τις στοιχειώδεις γνώσεις τής τέχνης τους και που έχουν ολότελα αποτύχει να κατανοήσουν τον σκοπό και την σημασία τού βασικού συμβολικού Τεκτονισμού, αναρριχώνται στους κενούς τιμητικών διακρίσεων υψηλούς βαθμούς. Ο Διδάσκαλος που γνωρίζει ελάχιστα, ή καθόλου, τον βαθμό τού Μαθητού επιθυμεί να γίνει Ιππότης τού Ναού. Δεν γνωρίζει τίποτα και δεν αναμένει ποτέ να μάθει τίποτα για την ιστορία τών Ιπποτών τού Ναού ή για το πώς εκείνοι οι παλιοί σταυροφόροι ενσωματώθηκαν στην τεκτονική αδελφότητα. Το ύψος τής φιλοδοξίας του φθάνει στο να βάλει τον Σταυρό του Ναού στο στήθος του.

Εάν ακολουθεί το Σκωτικό Τυπικό, η Στοά τής Τελειοποιήσεως δεν θα τον ικανοποιούσε, παρά το γεγονός ότι θα του προμήθευε υλικό για μελέτες μηνών.

Θα λαχταρούσε να αναρριχηθεί ψηλότερα στην κλίμακα τών βαθμών, αλλά έστω και εάν μετά από επίπονες προσπάθειες κατόρθωνε να φθάσει στους ανώτατους βαθμούς και να επενδύσει στον τριακοστό τρίτο βαθμό, πολύ λίγο θα τον ενδιέφερε να αποκτήσει γνώση για την οργάνωση τού Τυπικού ή για τα εξάισια μαθήματα που δίνει. Θα έχει φθάσει στην κορυφή τών φιλοδοξιών του και θα του επιτρέπεται πλέον να φορά τον δικέφαλο αετό.

Τέτοιοι τέκτονες διακρίνονται όχι για το μέγεθος τής γνώσης που κατέχουν, αλλά από τον αριθμό τών κοσμημάτων που φορούν. Θα χαλάλιζαν ευχαρίστως πενήντα δολάρια για να αγοράσουν ένα σήμα, αλλ' ούτε πενήντα σεντς για να αποκτήσουν ένα βιβλίο.

Οι άνθρωποι αυτοί είναι μεγάλη πληγή για τον Τεκτονισμό.

Τους ονομάζουν κηφήνες του. Αλλά είναι και κάτι περισσότερο από αυτό.

Είναι οι σφήκες, ο θανάσιμος εχθρός τών εργατικών μελισσών.

Δίνουν το κακό παράδειγμα στους νεώτερους Τέκτονες, αποθαρρύνουν την ανάπτυξη τής Τεκτονικής βιβλιογραφίας, οδηγούν διανοούμενους, που θα ήσαν πρόθυμοι να καλλιεργήσουν την Τεκτονική επιστήμη, σε άλλα πεδία εργασίας, καταστέλλουν την ενέργεια τών συγγραφέων μας, και υποβαθμίζουν τον χαρακτήρα τού Θεωρητικού Τεκτονισμού, ως κλάδου τής διανοητικής και ηθικής φιλοσοφίας. Όταν τρίτοι βλέπουν ανθρώπους που κατέχουν υψηλά αξιώματα και θέσεις στην Αδελφότητα να μην γνωρίζουν όσο σχεδόν και αυτοί τις αρχές τού Ελευθεροτεκτονισμού και που, εάν ερωτηθούν, θα απαντήσουν ότι τον θεωρούν ως κοινωνικό θεσμό, οι τρίτοι αυτοί πολύ φυσικά θα καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι δεν μπορεί να κρύβεται κάτι που να έχει μεγάλη αξία σ' ένα σύστημα στο οποίο τις

υψηλότερες θέσεις κατέχουν άνθρωποι που επιδίδονται στο να μην έχουν καθόλου γνώση των αετωμάτων τού οικοδομήματος του.

Δεν πρέπει να υποτεθεί, βέβαια, ότι κάθε τέκτονας αναμένεται να καταστεί περιπούδαστος τέκτονας, ή ότι από κάθε άνθρωπο που μυείται απαιτείται να αφιερώσει τον εαυτό του στην μελέτη τής Τεκτονικής επιστήμης και φιλολογίας. Μια τέτοια προσδοκία θα ήταν και ανόητη και παράλογη. Δεν είναι όλοι οι άνθρωποι το ίδιο ικανοί ν' αδράξουν και αφομοιώσουν την ίδια ποσότητα γνώσης. Η τάξη - κατά τον Παπικό Θεσμό - αποτελεί τον πρώτιστο θεϊκό νόμο και η παραδοχή αυτή λέγει ότι κάποιος είναι και πρέπει να είναι ικανότεροι από τους άλλους, πλουσιότεροι και σοφότεροι.

Εκείνο το οποίο, παλεύω να πω είναι ότι όταν κάποιος εισέρχεται υποψήφιος στα άδυτα τού Τεκτονισμού πρέπει να αντιλαμβάνεται ότι ενυπάρχει σε αυτόν κάτι καλύτερο από τις χειραψίες και τα σημεία και ότι θα πρέπει να προσπαθήσει με όλες του τις δυνάμεις να αποκτήσει γνώση αυτού. Δεν θα πρέπει να επιζητήσει την άνοδό του σε ανώτερο βαθμό μέχρις ότου γνωρίσει κάτι για τον προηγούμενο, ή να αναλάβει κάποιο αξίωμα πριν ή καταξιωθεί για την Τεκτονική του γνώση. Γνώρισα κάποτε ένα αδελφό η απληστία τού οποίου για την κατάκτηση κάποιου αξιώματος τον οδήγησε να περάσει όλους τους βαθμούς από εκείνο τού Επόπτου τής Στοάς του μέχρι τού Μεγάλου Διδασκάλου τής δικαιοδοσίας του και ο οποίος καθ' όλη αυτήν την περίοδο δεν άνοιξε ποτέ του κάποιο Τεκτονικό βιβλίο, ούτε προσπάθησε να καταλάβει την σημασία έστω και ενός συμβόλου. Κατά το έτος τής θητείας του έβρισκε πάντοτε κάποια δικαιολογία για να απουσιάσει από την Στοά τις νύχτες κατά τις οποίες γινότανε απονομή βαθμών. Παρ' όλα αυτά με τις προσωπικές και κοινωνικές του γνωριμίες, κατόρθωσε να ανέλθει στην ιεραρχία υπεράνω όλων εκείνων που τον ξεπερνούσαν σε Τεκτονική γνώση. Υπερτερούσαν πράγματι κατά πολύ από αυτόν, γιατί ενώ όλοι τους ήξεραν κάτι, εκείνος δεν γνώριζε τίποτα.

Εάν είχε παραμείνει στα μετόπισθεν δεν θα υπήρχε παράπονο από κανένα. Αλλά εκεί που ήταν και εφ' όσον επεδίωκε την θέση δεν είχε το δικαίωμα τής άγνοιας.

Η κατοχή τού αξιώματος συνιστούσε το παράπτωμά του.

Ένα ακόμη πιο χτυπητό παράδειγμα είναι το εξής. Πριν από μερικά χρόνια, εξέδιδε ένα Τεκτονικό περιοδικό όταν έλαβα μία επιστολή από τον Μεγάλο Ρήτορα κάποιας Στοάς, που ήταν συνδρομητής του, αλλά επιθυμούσε να διακόψει την συνδρομή του. Εξηγώντας τούς λόγους, έλεγε (έχω αντίγραφο τής επιστολής του εμπρός μου) « παρά το γεγονός ότι το έντυπο εμπεριέχει πολύτιμες πληροφορίες, δεν θα έχω τον χρόνο να το διαβάσω καθ' όσον αφιερώνω όλη την φετινή χρονιά σε διδασκαλία ». Δεν μπορώ να φανταστώ τι δάσκαλος υπήρξε ο άνθρωπος εκείνος και τι μαθητές θα δίδαξε.

Το άρθρο αυτό είναι μακρύτερο απ' ότι σκόπευα. Αισθάνομαι, όμως, την σημασία τού θέματος. Στις Ηνωμένες Πολιτείες τής Αμερικής υπάρχουν περισσότεροι από τετρακόσιες χιλιάδες Τέκτονες.

Πόσοι άραγε είναι εκείνοι που μελετούν ; Οι μισοί - ή το εν δέκατο από αυτούς;

Εάν το ένα τέταρτο των μελών της Αδελφότητας και μόνο μελετούσαν λιγάκι και όλα όσα γνωρίζανε γι' αυτήν δεν εξαρτώντο από τις επισκέψεις στις Στοές τους, θα απολάμβαναν τα υψηλότερα νοήματα του χαρακτήρα της. Με την συμπάθειά τους οι μαθητές θα ενθαρρύνονταν να συζητήσουν τις αρχές της και να δώσουν στο κοινό τα αποτελέσματα των σκέψεών τους, ενώ και τα καλά Τεκτονικά περιοδικά θα ήκμαζαν.

Τώρα, επειδή είναι τόσο λίγοι οι Τέκτονες που μελετούν, τα τεκτονικά βιβλία μετά βίας κατορθώνουν να εξοφλήσουν στους εκδότες τους το κόστος της εκτύπωσης, ενώ οι συγγραφείς δεν λαμβάνουν τίποτα.

Και τα Τεκτονικά περιοδικά χρόνο με το χρόνο αποσύρονται από την κυκλοφορία για να εκτεθούν στο εξής τα νεκρά τους σώματα σε κάποια Ακαδημαϊκή Βιβλιοθήκη, όπου εκτίθενται.

Το χειρότερο, όμως, απ' όλα είναι ότι ο Τεκτονισμός βαριανασαίνει υποφέροντας.

Ο Τέκτων που μελετά, έστω και λίγο, τις σελίδες του μηνιαίου περιοδικού, στο οποίο έχει εγγράφει συνδρομητής, απολαμβάνει τις ανώτερες έννοιες του Θεσμού και την χαρά της κατανόησής του. Οι τέκτονες που δεν μελετούν δεν θα γνωρίσουν τίποτε από το εσωτερικό κάλλος του Θεωρητικού Τεκτονισμού, παρά θα είναι ικανοποιημένοι με το να υποθέτουν ότι δεν αποτελεί κάτι σαν την Παράξενη Αδελφότητα ή την Τάξη των Ιπποτών της Πυθίας - ίσως μόνον λίγο παλαιότερη (Σ.Σ. ιδρύθηκε στην Ουάσινγκτον D. C. την 19/2/1864).

Ένας Τέκτων σαν και αυτόν πρέπει να είναι αδιάφορος. Δεν έχει θέσει το θεμέλιο του ζήλου.

Εάν η αδιαφορία αυτή, αντί να ελεγχθεί αφεθεί ευρέως να διαδοθεί, το αποτέλεσμα είναι ολοφάνερο. Ο Ελευθεροτεκτονισμός θα πρέπει να παραιτηθεί από την περίοπτη θέση την οποία έχει αγωνιστεί να κατακτήσει και να διατηρήσει με τις προσπάθειες των διανοουμένων του και οι Στοές μας αντί να καταστούν καταφύγια θεωρητικής και φιλοσοφικής σκέψης να καταντήσουν κοινωνικές λέσχες ή εταιρίες αγαθοεργού σκοπού. Με την παρουσία τόσων αντιπάλων, ο αγώνας για την ευημερία του θα είναι δύσκολος.

Η τελική επιτυχία του Ελευθεροτεκτονισμού θα εξαρτηθεί από την οξυδέρκεια των μαθητών του.